

Arrest

nr. 76 435 van maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 maart 2012 om 12.00 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2011 dient verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat verzoekende partij reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Letland op 28 september 2011.

Op 2 februari 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Letse autoriteiten op grond van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 15 februari 2012 stemmen de Letse autoriteiten in met het verzoek tot terugname op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Op 20 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten L. B.
geboren te Malikieh , op (in) 12.09.1982
van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabische Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Letland (1) toekomt, met toepassing van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003

Betrokkene heeft op 23/12/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde bij inschrijving op 19/12/2011 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart het Syrische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 12/09/1982.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken van 23/12/2011 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielverzoek in België reeds asiel had gevraagd in Letland op 28/09/2011. Tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 17/01/2012 verklaart betrokkene dat hij van 26 of 27 september 2011 tot 06/10/2011 in Letland verbleef waar hij een asielaanvraag heeft ingediend. Betrokkene weet niet of er een beslissing is genomen. Op 06/10/2011 kwam betrokkene aan in België. Hij vroeg er op 23/12/2011 asiel aan samen met zijn broer L. A. (ov ...).

Op basis van bovenstaande informatie werd op 02/02/2012 een terugnameverzoek aan de Letse autoriteiten verstuurd. De Letse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 15/02/2012 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening).

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Betrokkene antwoordt dat zijn familie hier woont. Zijn ouders (ov 4399094) verblijven legaal in België, evenals zijn oom met diens gezin, zijn tante met diens gezin, twee neven en een nicht. Echter, betrokkene is meerderjarig. Geen van vermelde familieleden van betrokkene maken deel uit van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art 2.i van de Dublin II Verordening. De ouders van betrokkene wonen al minstens anderhalf jaar in België. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat hij enigszins afhankelijk is van zijn familie. Bijgevolg is een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of 8, of art 15 niet aan de orde. Bovendien merken we op dat

ook voor de broer van betrokkene, met wie hij samen reisde, Letland de verantwoordelijke lidstaat is. Betrokkene verklaart verder nog familieleden te hebben in Nederland, Frankrijk, Zweden en Duitsland.

Gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar Letland zouden kunnen rechtvaardigen, antwoordt hij enkel dat zijn bestemming België was en nooit in Letland asiel wou vragen. Het was de smokkelaar die hem daarheen bracht. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt bovendien neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. We merken op dat Letland de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Letse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Letland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Letse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Er zijn evenmin aanwijzingen dat Letland de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers, zoals vastgesteld in de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 niet zou respecteren. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Letland hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Letland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De Letse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Letse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Letse autoriteiten.”

Een vlucht naar Letland wordt voorzien op aanstaande maandag 5 maart 2012.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000,

Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughervingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughervingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughervingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Er is een vlucht geboekt voor 5 maart 2012 aanstaande. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door verwerende partij.

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering die is voorzien op aanstaande maandag 5 maart 2012. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het middel

In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 (2) van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij citeert uit het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij verwijst vervolgens naar een rapport van het UNHCR “LATVIA” van november 2010 waaruit blijkt dat de asielprocedure in Letland niet optimaal verloopt. De eerste moeilijkheid is de toegang tot het grondgebied en de asielprocedure. De vraag tot toegang is pertinent nu de asielprocedure van verzoekende partij “*waarschijnlijk afgesloten is*”. Verzoekende partij betoogt dat weliswaar een “*memorandum of understanding*” is ondertekend door het UNHCR en de Letse autoriteiten op 12 januari 2011 die voor een betere toegang tot de asielprocedure zou zorgen maar dat er “*weinig recente*

informatie terug te vinden lijkt” met betrekking tot de huidige kwaliteit van de asielprocedure. Verzoekende partij verwijst naar een rapport van 8 april 2011 van het US Department State. Verzoekende partij bevestigt geen moeilijkheid te hebben ondervonden om een asielaanvraag in te dienen doch het is “*onduidelijk*” of diezelfde toegang nog gegarandeerd wordt na terugkeer. Uit het UNHCR rapport blijkt verder dat er risico bestaat op een versnelde behandeling van de asielaanvraag, zonder bijstand van een advocaat. Verzoekende partij is gehoord door de asielinstanties in Letland zonder bijstand van een advocaat. Verzoekende partij wijst op haar Syrische nationaliteit en de gespannen situatie aldaar, in het bijzonder voor christenen. Blijkbaar, ondanks deze situatie in Syrië, is de asielaanvraag van verzoekende partij verworpen. Er is geen informatie over de actuele houding van Letland met betrekking tot die Syrische situatie. Een repatriëring naar Syrië zou nochtans “*dramatische gevolgen*” hebben voor verzoekende partij. Amnesty International wijst op een asielzoeker die door Noorwegen werd teruggestuurd naar Syrië en die na aankomst werd gefolterd. Verzoekende partij wijst op de moeilijkheid om vanuit Letland een *rule 39* aan te vragen bij het EHRM, nu de bijstand van een advocaat niet is gewaarborgd. Zelfs indien de mogelijkheid zou bestaan om opnieuw een asielaanvraag te laten behandelen, laten de levensomstandigheden tijdens die behandeling te wensen over. De “*mogelijkheid bestaat dat zij niet in een reception center worden geplaatst maar wel in een opgesloten centrum*”. Verzoekende partij verwijst naar een UNHCR verslag van november 2011 waaruit blijkt dat de levensomstandigheden en de duur van opsluiting in een gesloten centrum een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Zelfs indien verzoekende partij zou worden opgevangen in een open centrum, de opvangvoorzieningen in dergelijk centrum laat te wensen over. Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door geen rekening te houden met alle relevante elementen in het dossier en de algemeen bekende informatie.

3.3.2.2. Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005,

Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het risico op een onmenselijke behandeling of gebrek aan toegang ingevolge de Letse asielprocedure wordt door de verzoekende partij voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op enig moment aan de Belgische instanties zou hebben te kennen gegeven dat zij in Letland aan mishandelingen zou zijn blootgesteld. Dit middelonderdeel mist feitelijke grondslag. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij derhalve niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht en daaromtrent niet te hebben gemotiveerd. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering terzake niet afdoende zou zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond, net zomin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, nu het standpunt van de verzoekende partij, zoals reeds was gesteld, feitelijke grondslag mist. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan uit dat betoog evenmin worden afgeleid. Waar zij verwijst naar de 'algemeen bekende informatie' en tegelijk toegeeft dat zij '*weinig recente informatie*' kan terugvinden over de asielprocedure in Letland, maakt zij niet aannemelijk dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met elementen waaruit een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen blijken.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen over de behandeling van asielzoekers in Letland, zonder dat de verzoekende partij deze op haar eigen concrete situatie betreft, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Verzoekende partij betoogt thans voor het eerst dat haar

asielaanvraag 'waarschijnlijk is afgesloten' en stelt zich de vraag of zij nog toegang heeft tot een nieuwe asielaanvraag in Letland. Vooreerst toont zij niet aan dat haar asielaanvraag is verworpen om redenen ten grond en vervolgens toont zij evenmin aan dat zij geen toegang meer zou krijgen tot een nieuwe asielaanvraag. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing:

“Gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar Letland zouden kunnen rechtvaardigen, antwoordt hij enkel dat zijn bestemming België was en nooit in Letland asiel wou vragen. Het was de smokkelaar die een vergissing had gemaakt. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt bovendien neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. We merken op dat Letland de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Letse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Letland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Letse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Er zijn evenmin aanwijzingen dat Letland de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers, zoals vastgesteld in de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 niet zou respecteren. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Letland hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Letland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De Letse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”

Waar verzoekende partij thans stelt dat zelfs indien zij toegang zou krijgen tot de behandeling van een asielaanvraag zij zal worden opgesloten in een gesloten centrum of zal dienen te verblijven in een open centrum waarvan de 'opvangvoorzieningen' te wensen overlaat, merkt de Raad op dat verzoekende partij heeft nagelaten deze elementen ter kennis te brengen aan verwerende partij, terwijl zij daartoe de mogelijkheid had, en beperkt zij thans haar betoog tot hypothesen en louter beweringen zonder dit *in concreto* aan te tonen. Het komt toe aan de verzoekende partij om het risico dat uit een terugkeer naar Letland zou kunnen voortvloeien op een concrete op haar betrokken manier aannemelijk te maken. Zij blijft daartoe in gebreke. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen over de behandeling van asielzoekers in Letland, zonder dat de verzoekende partij deze op haar eigen concrete situatie betreft, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Uit het gehoor blijkt dat verzoekende partij koos voor een bestemming in België, dat zij *“nooit in Letland asiel (wilde) aanvragen, ik heb er niks te zoeken. De smokkelaar bracht me erheen. Mijn familie is hier”*. De reden waarom verzoekende partij voor België een voorkeur heeft dient te worden gezocht in het verblijf van haar ouders en andere familieleden in België. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt geenszins een slechte opvang, slechte behandeling tijdens de asielprocedure of een risico op repatriëring naar Syrië.

Met betrekking tot de vrees te worden gerepatriëerd naar Syrië door Letland motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing dat Letland over onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering beschikt en dat – indien nodig- voorlopige maatregelen kunnen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM. Verzoekende partij betoogt dat er een gebrek is aan bijstand van advocaten doch aangezien zij vertegenwoordigd wordt door een raadsman kan zij zich laten informeren betreffende de verschillende organisaties ter plaatse alwaar zij bestand kan vragen.

De Verzoekende partij weerlegt het standpunt van verwerende partij niet en brengt geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen worden afgeleid dat Letland personen, met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatriëert naar hun land van herkomst. Waar zij als voorbeeld een repatriëring vanuit Noorwegen aanhaalt doet zij geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Verzoekende partij dient bijgevolg haar rechten in Letland uit te putten. De Letse autoriteiten zijn, zoals verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Overigens is door geen van de stukken aangetoond dat verzoekende partij het voorwerp zal zijn van een gedwongen repatriëring naar Syrië door Letland, met miskenning van artikel 3 van het EVRM. Waar verwerende partij op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht lijkt te kunnen zijn uitgegaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Letland kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten, komt het de verzoekende partij toe om met concrete, pertinente en actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er is *prima facie* geen reden om te besluiten dat de Letse autoriteiten verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Letland dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou worden gerepatriëerd.

Waar verzoekende partij verwijst naar het MSS-arrest dient opgemerkt te worden dat de beschikbare informatie over Letland niet van dezelfde aard en intensiteit is als de informatie die over de Griekse asielprocedure voorhanden was.

Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest van het Europees Hof van Justitie en meent dat niet alle bewijslast betreffende het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op de schouders van de verzoekende partij dient te worden gelegd, dient er vastgesteld te worden dat *in casu* de verzoekende partij niet de minste aanwijzing heeft gegeven dat er in hare hoofde bezwaren of klachten bestaan betreffende opvang, het verblijf of detentie en behandeling van haar asielaanvraag in Letland.

Verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Onder "middel" moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 (2) van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 3 van het EVRM en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde van het aanbrengen van een ernstig middel is derhalve niet voldaan.

3.3.2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN , rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

N. VERMANDER

De voorzitter,

N. MOONEN